

DK 3.5.2020 - JUBILATE 3.po velikonocích

Pozdrav a vstupní slovo: Trojiční + uvítání

Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší pět žalmy, hlásat zrání tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost... Ž 92, 2-3

Píseň: 92 Jak dobré slavit Pána

Modlitba: Pane Bože, v tento sváteční den, po pěti nedělích bez společných bohoslužeb, přicházíme do společenství tvého lidu, abychom tě oslavili a znovu si dosvědčili lásku, kterou k nám lidem chováš. Máme naději, že jsi s námi, abys posílil naši víru svým Slovem. Děkujeme, že si smíme připomínat tvé dílo, kterým se dáváš poznat ve svém Synu Ježíši Kristu.

Prosíme, probouzej nás k větší vděčnosti, tak aby naše dny byly naplněné snahou o dobré svědectví a vyznávání. Ať vše, co děláme, je požehnanou službou tvému jménu. Povzbud' nás k tomu i dnešním zvěstování svého evangelia. Dej, ať nás osvobodivé poselství velikonočního vítězství vede k nové radosti a vděčnosti. AMEN

Čtení: Mk 2,1-17

Píseň: 650 Začnem píseň novou

Pozdrav před kázáním: Apoštol Pavel píše: Všechno je dovoleno – ale ne všechno prospívá ke společnému růstu. Nikdo ať nemyslí sám na sebe, nýbrž ať má ohled na druhého! (1K 10,23-24)

Text: závěr oddílu čteného od stolu Páně: Mk 2,17 „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“

Kázání: Sestry a bratři, milý sbore!

Dnes máme před sebou dva příběhy, které jsou zřetelně oddělené slovy: „*Vyšel opět k moři. Všechn lid k němu přicházel a on je učil.*“ Pokusíme se rozpoznat, jakou mají ty dva příběhy evangelia jednotící zvěst, důležitou pro naši víru.

To, co jsme slyšeli, se stalo v dobách, kdy byl o Ježíše zájem. V Kafarnaum se shromáždilo tolik lidí, že v domě nebylo k hnutí. Když pak vyšel k moři, zase jich kolem něj bylo mnoho. Sympatie a přízeň lidu byly očividně na jeho straně. Proč to tak bylo?

Odpověď najdeme přímo v Markově vyprávění. Lidé si Ježíše oblíbili, protože zaháněl zlé demony, vyháněl z lidí nemoci. I když jim o tom zakázal mluvit, stejně se to rychle rozkřiklo. První Markova kapitola dokonce uvádí poznámku, že už Ježíš vůbec nemohl na veřejnost, zůstával raději na pustých místech, ale i tam si ho lidé našli.

Tak se jednou proslechlo, že je v Kafarnaum a už tam zase bylo plno. Kdo neměl zdravé nohy, neměl šanci se k němu dostat. To byl přesně případ muže na nosítkách. Jeho přátelé ho tedy vzali na střechu, prorazili ji nad místem, kde byl Ježíš a nosítka s nemocným spustili dolů. Když Ježíš viděl jejich víru – to je zvláštní věta, dá se víra vidět? – Ovšem přesně tak to v textu stojí: Když Ježíš viděl jejich víru, řekl nemocnému: „Synu, odpouštějí se ti hříchy.“ A zákoníci se zhrozili, odpouštět může přece jen Bůh!

Přeskočme teď, jak to bylo dál – že ochrnutý odešel domů po svých a všichni žasli – a podívejme se na ten druhý příběh: To šel Ježíš k moři. Uviděl člověka, který vybíral poplatky, navyšoval je o částku, kterou si nechával pro sebe a byl proto označován za zloděje a hříšníka. Marek naznačuje, že takových pochybných existencí bylo mezi Ježíšovými příznivci mnoho.

Ježíš toho člověka vyzval, ať jde za ním. A on skutečně šel. Sešli se ten večer v jeho domě na večeři a z textu vyplývá, že tam těch zlodějských výběračů bylo víc. Znalci zákona a strážci dobrých mravů se nad tím pozastavili: „Jak to, že jí s nepoctivci a hříšníky?“

Připomenuli jsme si hlavní momenty děje a nyní se podívejme na jednotlivé postavy. Je tu především Ježíš. Pak jsou tu lidé, kterým pomohl: jeden ochrnutý a jeden podvodník. Za třetí jsou tu ti, kteří Ježíše obdivují

a konečně jsou tu i zákoníci, kteří jsou jeho činností znepokojeni.

Vezměme to od těch posledních, tedy od zákoníků. Vlastně se hněvají oprávněně. Jim nevadí, že nemocný je uzdraven a že se zloděj dává na lepší cestu. Vadí jim, že Ježíš odpouští hříchy – to přece může jenom Bůh! K tomu je přece jednou ročně v chrámu den smíření, kdy velekněz vstoupí do prostoru vyhrazeného Hospodinu a obětuje zvláštní oběť. Tak je to podle Mojžíšova ustanovení. Dočteme se to ve 3. Mojžíšově 16. Copak může někdo jen tak přijít a odpustit hříchy na Božím místě? Když pak Ježíš sedí na hostině uprostřed zlodějů a hříšníků, je to pro zákoníky jenom potvrzení toho, čeho se báli: rozklad zbožnosti, rozklad dobrých mravů...

Zákoníci nám většinou moc sympatičtí nejsou. Lepší je to v tomto případě se zástupem, který Ježíše provází. Zatím, co se zákoníci zlobí, zástup Ježíše oslavuje a visí mu na rtech. Samozřejmě: Kdo by nestál o uzdravení?

Má to však dvojí háček: První tkví v tom, že přízeň davu se váže právě na to zdraví, štěstí, dlouhá léta. Když pak apoštol Pavel praví – že my kážeme Krista - toho ukřižovaného – je to zřetelně jiné vyznání, než to, co očekával ten zástup. Háček druhý se týká uzdravení: Z těch starých vyprávění o uzdravování lze vycítit, jak je nemoc propojena s hříchem. Ovšem ne

tak, aby se dalo vypátrat za jaký zločin která nemoc přijde. Souvislost je hlubší: ti slepí a kulhaví nesměli na bohoslužbu do chrámu, nesměli tam, kde podle tehdejšího učení přebýval Bůh. Už dnes moc nevnímáme to propojení – nemoc, hřích a zákaz přiblížit se k Bohu. Jistě, někteří si to dnes tak vykládají, ale po svém – nemoc jako Boží trest. Ale evangelium říká něco zcela jiného. Možná právě pro tuhle skutečnost jsou oba příběhy v evangeliu vedle sebe. V obou vyprávěních přichází Bůh v Ježíši za těmi, kterým je bráněno. Proto Ježíš vysvětluje, proč se nemocných ujímá a zlodějů se nestraní: *Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní.* Tady je tou nemocí špatnost, hřích. Je to stav NE MOCI se přiblížit Bohu a Ježíš přišel, aby pomohl.

Tak a dostali jsme se od zákoníků a zástupu k těm, kterým Ježíš pomáhá: jeden je ochrnutý a jeden zloděj. V souvislosti s nimi si všimneme dvou zajímavých a důležitých detailů. První: Ti dva pro svou záchranu nepodnikli nic; iniciativu tu má skutečně Ježíš. O zásluhách těch dvou se opravdu nedočteme ani slovo – a on je přesto přijímá.

A to druhé: U ochrnutého hrála roli – kromě Ježíšova rozhodnutí – ještě víra čtyř přátel. A jaká to víra? No taková, kterou lze vidět. Ježíš tak nazval skutečnost, že dělali, co mohli, aby nešťastníkovi pomohli. Mnoho si od Ježíše a od té akce slibovali, že

neváhali dát se do díla. Byli ve své naději odvážní a vynalézaví. To je víra.

A konečně Ježíš. Můžeme k němu povědět jen to, že zákoníci a farizeové měli pravdu. „Kdo může odpouštět, ne-li Bůh?“ ptali se. A je to tak, jen Bůh. Tento příběh je tu právě proto, aby čtenáři evangelia pochopili, že Ježíš má skutečně moc odpouštět na zemi hříchy.

Co to pro nás znamená, že Ježíš má pravomoc odpouštět hříchy? Zmíníme se o tom. Ale pohledme ještě na scénu příběhu: Vidíme zástupy nešťastníků. Nadšeně Ježíše doprovázejí, ale hledají u něho něco jiného, než to nejcennější, co má a dává. Někteří jsou na tom skutečně bídne, jsou nemocní a budí soucit; nebo žijí tak, že jimi druzí pohrdají. Právě k těm Ježíš přichází. Vždyť nepřišel pozvat spravedlivé, ale ty druhé – hříšníky. Ti spravedliví to nesou velmi nelibě. Uráží je, že by měli být přijímáni spolu s hříšníky. Neuměli se přenést přes bariéru vlastních představ a zvyků a přes své chápání zbožnosti. A to bylo jejich neštěstí.

Celé vyprávění je – jako v evangeliu vždy – o tom, jaké to je, když se přibližuje Boží království. Místo velekněze v chrámu, odpouští viny Ježíš mezi námi. Ne jednou za rok, ale třeba dneska. A předepsanou obět' nacházíme na jeho kříži. A to je to slovo pro nás! Jak s tou nabídkou budeme zacházet my, to opravdu záleží

především na nás. Podle Markova evangelia máme na vybranou: jako zákoníci?; jako zástup?; jako ti zachránění?

Modlitba: Pane, prosíme, dej, abychom od tebe neočekávali jen plnění svých představ, ale poznávali v moci a síle tvého odpouštění, že to je naše životní šance a cesta k tvému panování pro nás i všechny ostatní. AMEN

Píseň: 694 V království Božím místa dost

Přímluvy: Pane, občas se nám zdá, že nás trestáš za naše viny. A taky nám to sem tam někdo podsouvá. Někdy se na tebe lidé hněvají a mají ti za zlé, když s nimi život zachází nevlídně, když třeba přijdou nemoci. Věříme, že je to přece jen jinak: že jsi na naší straně proti všemu, co ubíjí život. Zastavuj nás vždycky, když se stane, že ho ubíjíme my sami.

Přimlouváme se za všechny, kdo na tebe zanevřeli, protože se jim nedaří dobře, protože strádají. Přimlouváme se za ty, kdo jsou zoufalí; dej jim všem poznat svou přítomnost a dej jim sílu. Veď i k nim naše kroky, když nás potřebují. Přimlouváme se za oběti pandemie; buď s nemocnými, posiluj všechny, kdo o ně pečují. Potěšuj ty, kterým

někdo zemřel. Zbavuj oslabujícího strachu a dávej všem odvalu k naději.

Přimlouváme se za lidi, kteří ztratili zdroj příjmů, obživy, nemají práci a hrozí jim bída. Obměkči lidská srdce pro nouzi bližních.

Společně se přimlouváme slovy modlitby Páně: Otče náš... AMEN

Ohlášení:

Píseň: 500 Já chtěl bych, Bože můj

Poslání: Nakonec, bratři a sestry, žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.

Požehnání: Neboj se, nebo já jsem s tebou; nestrachuj se nebo já jsem tvůj Bůh. Posilním tě, budu ti pomáhat, podepřu tě pravicí své spravedlnosti. AMEN

Píseň: 489 Tvé požehnání